

Preek in de Avondmaalsdienst, Capelle-Schollevaar, 12 september 2010, 9.15 uur

Thema: 'Brood uit de hemel', naar aanleiding van Exodus 16: 1-5, 13-24, 30-31 en 35(kerntekst: vers 4a)

Een handvol manna

Er zijn vijf kanten aan dat manna, dat brood uit de hemel, waar ik u vanmorgen op wil wijzen. Een handvol manna.

1. God geeft brood uit de hemel

Ten eerste: het is *brood uit de hemel*. Vers 4: 'Toen zei de HERE tot Mozes: Ik zal voor u brood uit de hemel laten regenen.' Eigenlijk is dat een voortdurend terugkerend refrein in die geschiedenissen van Israël in de woestijn: God opent mogelijkheden waar wij volstrekt geen vermoeden van zouden hebben, Hij wijst een weg waar wij zelf geen uitkomst zien. Hij gaf een weg dwars door de Rode Zee. En toen het water bij Mara bitter bleek te zijn, zorgde God ervoor dat het veranderde in heerlijk, drinkbaar water. En nu hier weer: brood uit de hemel! Het regent zomaar brood!

Wij kunnen dat niet vaak genoeg tegen elkaar zeggen: God heeft onbeperkte mogelijkheden! Je staat altijd weer versteld van wat Hij doet! Wanhoop nooit!

Brood uit de hemel. Het zou kunnen zijn dat God daarbij gebruik heeft gemaakt van een natuurlijk verschijnsel. Op het Sinaïschiereiland komen bladluizen voor, op de tamariskenstruiken, die een zoete, korrelachtige stof afscheiden, die je kunt eten. Daarnaast bestaat er ook een soort mos, een korstmos, die door de wind wordt meegevoerd. Ook die mossoort is eetbaar. Maar wat het precies geweest is, weten we niet. Je kunt wel de conclusie trekken dat het ging om een enorm wonder. Veertig jaar lang hadden honderdduizenden mensen te eten! Brood uit de hemel! Denk nooit te klein van God, gemeente, denk nooit te klein van God! Ook niet in uw eigen leven! Hij is een God van wonderen.

Brood uit de hemel. Gods wonderlijke zorg. En nu is het de Here Jezus Zélf die de lijn doortrekt van dit manna in de woestijn naar Hemzelf, naar de Zoon van God, die uit de hemel neerdaalde op aarde. Waarom? Om Zichzelf te geven, als voedsel, zodat wij kunnen leven. Johannes 6, vanaf vers 48: 'Ik ben het brood des

levens. Uw vaders hebben in de woestijn het manna gegeten en zij zijn gestorven; dit is het brood, dat uit de hemel neerdaalt, opdat wie ervan eet, niet sterft. Ik ben het levende brood, dat uit de hemel nedergedaald is. Indien iemand van dit brood eet, hij zal in eeuwigheid leven; en het brood, dat Ik geven zal, is mijn vlees, voor het leven der wereld.' Het manna is een wonder. Maar een veel groter wonder staat hier, voor ons, onder die witte doek. Jezus Zelf heeft Zich gegeven, als brood voor ons, brood om van te leven, niet alleen hier en nu, maar tot in eeuwigheid! Het brood van het Avondmaal symboliseert Zijn lichaam. Het symboliseert hemels brood. Dat is één.

2. God geeft genadebrood

Tweede gedachte: dat manna, dat hebben die Israëlieten bepaald *niet verdiend*. Ze hebben er niets voor gedaan, ze hebben geen akkers bewerkt, niet geploegd, niet gezaaid, niet geoogst, het kostte ze geen druppel zweet. Bovendien: het is toch opvallend hoe hardleers en tegendraads dat volk is! Nou zijn ze nog maar pas op weg, uit de slavernij van Egypte, ze hebben al zóveel gezien van Gods wonderlijke macht, en toch... als het brood op is, loopt iedereen te klagen, en te roepen, en te schreeuwen: 'Mozes, waarom heb je ons uit Egypte meegenomen? Waren we daar maar gestorven! Hoe moet dat nou, hier in die woestijn?' Het is toch onvoorstelbaar dat God wéér met dit volk verder gaat? Wat moet God soms ontzettend kwaad zijn geweest, en ook diep gezucht hebben... Wát een volk! En dan krijgen ze manna, en God zegt: 'Je krijgt genoeg voor één dag, je moet het niet bewaren tot de volgende dag,' en wat gebeurt er? Ja hoor, er zijn er áltijd weer die het tóch bewaren. Dan zitten er wormen in. En als God zegt: 'Op de zevende dag, op de sabbat, zal er geen manna zijn,' dan zijn er toch áltijd weer mensen die wèl gaan zoeken op de sabbat. Dat is toch om gèk van te worden??!

Nou, inderdaad, en dit is nu precies de spiegel van ons leven. Zó zitten wij in elkaar, als mensen. En als u dat nog niet heeft ontdekt, bij uzelf, als jij dat nog niet hebt ontdekt in je leven, dan moet je nog eens wat beter in die spiegel kijken. Als God A zegt, zeggen wij B. Als God B zegt, zeggen wij A. Als God zegt: 'In het zweet van je aanschijn zul je je brood eten, je moet ervoor werken', dan kreunen wij: 'Het is altijd zo zwaar en zo druk, hadden we maar vrij!' En als God ons elke week een dag vrij geeft, dan knabbelen we nét zo lang aan die wekelijkse feestdag totdat we tóch weer huiswerk zitten te maken, en toch weer vergaderingen zitten voor te bereiden, en toch weer volop bezig zijn. Ik denk weleens: 'Wat zijn wij eigenlijk voor mensen? Het is toch onvoorstelbaar dat Hij met ons doorgaat! Dat Hij ons niet met één grote zwaai van Zijn arm wegmaait van de aarde? Als wij ontrouw zijn, blijft God trouw. Hij gaf Zijn Zoon, niet voor beste brave burgers, maar voor zondaren. Als u dát heeft ontdekt, als u in die spiegel heeft gekeken, als je bent geschrokken van jezelf, júist

dan nodigt Hij je uit aan het Avondmaal. Als zondaar die berouw heeft en vergeving mag ontvangen. Genadebrood. Dat is wat daar ligt, op die schaal. Genadebrood.

3. God geeft genoeg voor elke dag

Derde gedachte: Israël krijgt steeds genoeg manna voor één dag. Eén dag tegelijk. Misschien is dat nog wel één van de moeilijkste dingen voor ons, om dát te leren, leven in voortdurende afhankelijkheid van God. Maar tegelijk is het ook een enorme bevrijding. God zegt: 'Vertrouw Mij nou maar: morgen is er ook weer manna! Vertrouw Mij nou maar, Ik zal ook morgen voor je zorgen!' Zult u het onthouden? Eén dag tegelijk. Avondmaal vieren betekent ook: je vertrouwen uitspreken in Jezus. 'Heer, ik kan het niet zelf. Ik red het niet zonder U. Ik heb U nodig, brood-nodig, elke dag.' Dat is drie.

4. God geeft voldoende om een dag per week te rusten

En dan vier: op de sabbat is er geen manna. Zelfs de allereerste levensbehoefte, brood, wordt door God niet uitgedeeld op de sabbat. En toch heeft iedereen te eten, want een dag eerder is er dubbel zoveel gevallen. Heeft u het in de gaten? God neemt Zijn eigen rustdag serieus. Neemt u de wekelijkse rustdag serieus? Het lijkt wel of steeds meer christenen dat als een soort oubolligheid beschouwen. Iets van vroeger. Maar de rustdag is niet een soort optie, voor als je dat leuk vindt. Nee, God Zelf neemt Zijn rustdag serieus. Geen manna. Maar wél brood, voedsel genoeg! De zondag, de dag van de opstanding van Christus, is een feest! Maak er dan ook een feest van! Vergeet je werk! Vergeet je school! Vier de goedheid van God! Zoals de Joden elke week dansend de shabbath binnenhalen, begroet zo de dag van de Heer! Kom en zing in de kerk. Neem thuis eens echt tijd voor elkaar! En maak er een feestmaal van, op zondag. Waar laat de Here Jezus ons Zijn liefde zien? En proeven? Aan een maaltijd! Het Heilig Avondmaal! Dat is vier.

5. God geeft iedereen evenveel

En dan vijf. Wat staat er, in vers 17 en 18? 'De Israëlieten nu deden zo en verzamelden het, de een meer en de ander minder. Toen zij het in een gomer maten, had hij die meer verzameld had, niet te veel en hij die minder verzameld had, kwam niet te kort. Ieder had naar zijn behoefte verzameld.' Je had natuurlijk grote gezinnen en je had kleine gezinnen. God had gezegd, in vers 16: 'Er is één gomer per

hoofd.' Een gomer, dat is 2,2 liter. Dus ieder van de gezinsleden ging manna inzamelen. De één vond bijvoorbeeld 1,5 liter, en de ander een halve liter, en de derde 3 liter. En dan kwamen ze thuis, ze deden alles bij elkaar, en dan gingen ze meten, en wat bleek? Precies één gomer per persoon! Dus vader, moeder en vier kinderen: precies zes gomer. Zo ging dat dag in, dag uit! Begrijpt u de boodschap? Voor God is ieder mens evenveel waard! Als er Eén eerlijk verdeelt, dan is het God! Als wij om de tafel van Christus zitten, dan zijn we allemaal voor Hem even kostbaar. We zijn allemaal broeders en zusters, zonder aanzien des persoons. Allemaal evenzeer aangewezen op de genade die God geeft.

Vijf gedachten, een handvol zegen: God geeft ons (1) brood uit de hemel, (2) genadebrood, dat wij niet verdienen. (3) God zorgt voor ons, elke dag weer. Daar mogen we op vertrouwen. (4) Ook op de rustdag, juist op de rustdag, wil God ons versterken. (5) Want wij zijn voor Hem allemaal even kostbaar.

Operatie Manna

Brood uit de hemel. Net voor het einde van de Tweede Wereldoorlog, na die vreselijke hongervinter, vlogen de geallieerde bommenwerpers over Nederland. Maar ze wierpen geen bommen naar beneden, maar voedsel. Voedsel voor de hongerende mensen. Hier vlakbij, bij

Terbregge, was één van de droppingzones. Hoe werd die hulpoperatie genoemd? Operatie Manna! Wat een blijdschap! Vandaag vieren we Gods Operatie Manna. Wat een vreugde! Wat een tintelende blijdschap! Eer aan de Vader, en aan de Zoon, en aan de Heilige Geest! Glorie aan God! Amen.

Reageren? Bel of mail: René van Loon, 010-442 6280, c.m.van.loon@freeler.nl